

ního poměru ryze pracovního a služebního, nikoli mimořádné poměry, jako při exekuci. Předpisy exekučního řádu neměly býti § 44 zákona o soudech pracovních zrušeny, ježto zřejmě nenáleží k »ustanovením o předmětech tímto zákonem upraveným«. Napadený rozsudek a řízení mu předcházející je tudíž stíženo zmatkem podle § 28 čis. 3 zákona čis. 131/31 sb. z. a n. a § 477 čis. 3 c. ř. s., k němuž bylo hleděti z úřadu (§§ 471 čis. 7, 477, 513 c. ř. s. a § 35 zák. čis. 131/31 sb. z. a n.).

Čís. 14593.

K § 56 zákona čis. 154/34 Sb. z. a n.

Výpověď danou přede dnem účinnosti zák. čis. 154/34 Sb. z. a n. jest posuzovati podle ustanovení dosavadních, i když výpovědní lhůta se končí již za účinnosti nového zákona (čis. 154/34 Sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 4. října 1935, Rv I 1060/35.)

Žalobkyně byla zaměstnána u žalované firmy od roku 1905 jako obchodní pomocnice. Dopisem ze dne 10. července 1934 byla jí dána žalovanou podle § 20 zák. čis. 20/10 ř. z. výpověď ke dni 30. září 1934, již žalobkyně dopisem ze dne 27. září 1934 nevzala na vědomí, poukazujíc na to, že podle § 31 odst. 2 lit. c) zákona ze dne 11. července 1934 čis. 154 sb. z. a n., jenž nabyl účinnosti dnem 19. srpna 1934, má nárok na pětiměsíční lhůtu výpovědní. Žádá proto na žalované jednak plat za dobu od 1. října 1934 do 28. února 1935 a jednak náhradu za čtvrtý týden dovolené, kterou již nemohla nastoupiti pro neoprávněné zrušení služebního poměru. Žaloba na náhradu služebního platu za pětiměsíční výpovědní lhůtu podle zákona čis. 154/34 sb. z. a n. byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Pro posouzení věci jest rozhodující, zda výpovědi danou žalovanou firmou žalobkyni dne 10. července 1934 ke dni 30. září 1934 podle § 20 zákona čis. 20/10 ř. z. byl zrušen její služební poměr, když zatím dne 19. srpna 1934 nabyl účinnosti nový zákon ze dne 11. července 1934 čis. 154 sb. z. a n. o pracovním poměru soukromých úředníků, obchodních pomocníků a jiných zaměstnanců v podobném postavení (zákon o soukromých zaměstnancích), podle něhož by žalobkyně měla nárok na pětiměsíční lhůtu výpovědní (§ 31 odst. 2 lit. c) dotčeného zákona), ježto jest nesporno, že byla zaměstnána u žalovaného déle než dvacet roků. Podle § 56 zákona čis. 154/34 sb. z. a n. platí ustanovení nového zákona, pokud jsou pro zaměstnance příznivější a pokud práva jimi zaměstnancům přiznaná nemohou býti smlouvou zkrácena ani zrušena, s výjimkou §§ 45 a 46 i pro pracovní poměry, které trvají v den účinnosti nového zákona. Předpis ten neřeší výslovně případ, zda a jak nový zákon se dotýká služebních poměrů již před jeho účinností vypovězených. Výpověď pracovního poměru jest jednostranný projev — v souzené věci zaměstnavatele —, že pracovní poměr po uplynutí výpovědní lhůty se skončí. Uplynutím lhůty končí tedy pracovní poměr, aniž mu-

sela přistoupiti další činnost zaměstnavatele. Jest tedy dání výpovědi zaměstnavatelem jednáním rozhodujícím a nevadí, že žalobkyně ještě pracovala a byla placena do 30. září 1934, tedy částečně ještě za účinnosti nového zákona. Pro platnost a účinnost výpovědi jest směrodatný zákonný předpis platný v době, kdy výpověď byla dána, v souzené věci tedy § 20 zák. čís. 20/10 ř. z. a nedá se říci, že by takto platně vypořáděný poměr pracovní ještě trval v době, kdy (dne 19. srpna 1934) nabyl účinnosti nový zákon čís. 154/34 sb. z. a n. Tak výslovně i vysvětlivky ministerstva spravedlnosti k osnově zákona o pracovním poměru soukromých zaměstnanců čís. 23633/34-8 podotýkají k § 56 zák. čís. 154/34, že povinnosti a práva založená přede dnem, kdy se osnova stane závaznou, zůstanou nedotčeny a osnova nebude se vztahovati na skutečnosti, které se udály dříve. Jmenovitě bude tedy na příklad výpověď danou přede dnem účinnosti osnovy posuzovati podle ustanovení dosavadních, i když by výpovědní lhůta měla doběhnouti až za účinnosti nového zákona. Tento názor shoduje se se zásadou § 5 obč. zák., který praví, že zákony nepůsobí zpět, že tedy nemají vlivu na předcházející jednání a na práva z nich nabytá a ustanovení § 56 zákona čís. 154/34 sb. z. a n. jako výjimku z pravidla § 5 všeob. obč. zák. nutno vykládati striktně.

Čís. 14594.

K výkladu § 80 čís. 2 ex. ř.

Má-li býti vedena v tuzemsku exekuce k vydobytí útrat sporu na základě cizozemského exekučního titulu proti žalobci, není třeba, aby byl podán průkaz, že bylo žalobci k řízení před cizozemským soudem doručeno obeslání do vlastních rukou.

(Rozh. ze dne 4. října 1935, R II 431/35.)

Nižší soudy nevyhověly návrhu vymáhající věřitelky firmy W. a M. v Cieszyně na povolení mobilární exekuce proti Rudolfu D-ovi v Českém Těšíně k vydobytí útrat sporu přisouzených jí proti žalobci (povinnému) ve sporu u okresního soudu v Cieszyně, první soud z těchto důvodů: Vymáhající strana nevykázala, že obeslání dlužníka v řízení provedeném před okresním soudem v Cieszyně bylo dlužníkovi doručeno do vlastních rukou, což jest podle § 80 odst. 2 ex. ř. předpokladem přípustnosti povolení exekuce na základě cizozemského exekučního titulu.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou soudů a prvému soudu uložil nové rozhodnutí.

Důvody:

Podle čl. 3 čís. 1 smlouvy s republikou Polskou ze dne 6. března 1925 čís. 5 sb. z. a n. na r. 1926 připouští se exekuce proti žalobci za podmínek tam stanovených, byl-li odsouzen soudy jednoho státu k náhradě útrat sporu, na území druhé smluvní strany podle předpisů o vykonatelnosti cizích rozsudků. K těmto předpisům patřil by ovšem také předpis § 80